

Sygn. akt I C 320/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Anna Szner

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2017 r. w Gliwicach

sprawy z **powództwa S. S. (S.)**

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda S. S. (S.) kwotę 12 129,50 zł (dwanaście tysięcy sto dwadzieścia dziewięć i 50/100) z każdoczesnymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03.01.2014 r.;
2. zasądza od powoda S. S. (S.) na rzecz pozwanego (...) S.A. w S. kwotę 1 014,79 zł (jeden tysiąc czternaście i 79/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. umarza postępowanie w części, w której powód ograniczył powództwo;
4. oddala powództwo w pozostałej części;
5. nakazuje pobrać od powoda S. S. (S.) z zasądzonego w pkt. 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 614,79 zł (sześćset czternaście i 79/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz części wynagrodzenia biegłego, od uiszczenia której był zwolniony;
6. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 607,21 zł (sześćset siedem i 21/100) tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz części wynagrodzenia biegłego, od uiszczenia której powód był zwolniony.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 320/14

UZASADNIENIE

S. S. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika dnia 13 lutego 2014 roku wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 24 409 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu poniesionych kosztów oraz zadośćuczynienia za ból, cierpienie i doznaną krzywdę oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że żądana w pozwie kwota, której zasądzenia domaga się powód stanowiąc ma zwrot poniesionych kosztów oraz zadośćuczynienie za ból, cierpienie fizyczne i psychiczne, jakich to powód doznał w wypadku komunikacyjnym. Na kwotę tą składają się: 24 000 zł tytułem zadośćuczynienia, 409 zł tytułem uszkodzonych i zniszczonych w wypadku rzeczy oraz zwrot poniesionych kosztów na zakup zaopatrzenia medycznego.

Powód wskazał, iż dnia 4 sierpnia 2013 roku, poruszając się motorowerem marki Z. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został potrącony przez samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez S. M.. Po zdarzeniu pierwszej pomocy udzielono powodowi na Izbie Przyjęć Szpitala Miejskiego nr (...) w G., a następnie przyjęto go na Oddział (...). U powoda rozpoznano złamanie wieloodłamowe przekrętarsze kości udowej prawej z przemieszczeniem, złamanie wieloodłamowe końca dalszego obojczyka lewego oraz urazy nerwów obejmujące liczne okolice ciała. Poddany został dwóm operacją. Powód wezwał pozwanego pismem z dnia 29 listopada 2013 roku do dobrowolnej zapłaty należności na rzecz powoda w łącznej wysokości 30 529 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki przedmiotowego wypadku, zwrot poniesionych kosztów oraz odszkodowania za zniszczone w wypadku rzeczy. Pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 120 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów za zakup ortozy.

Pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że poza sporem pozostaje odpowiedzialność pozwanego za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 4 sierpnia 2013 roku. Pozwany przyznał również, że w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów ortozy oraz kwotę 100 zł tytułem zwrotu zniszczonej odzieży. Pozwany przyjął, że powód w 30% przyczynił się do zaistniałej szkody, wobec czego zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Pozwany wskazał, że powód kierując skuterem znajdując się w stanie nietrzeźwości, co zdaniem pozwanego miało wpływ na zdarzenie. Gdyby powód nie znajdował się pod wpływem alkoholu, możliwość jego percepcji oraz reakcji nie byłyby ograniczone, dzięki czemu powód mógłby uniknąć zdarzenia. W dalszej treści pozwany wskazał, że przy uwzględnieniu rozmiaru obrażeń doznanych przez powoda, jego wiek, przebytego leczenia, rozmiaru bólu i cierpienia, ograniczenia w życiu codziennym spowodowane wypadkiem, rokowania na przyszłość przyznana powodowi kwota zadośćuczynienia spełnia przesłanki zadośćuczynienia przepisane prawem.

Dodatkowo pozwany w treści odpowiedzi na pozew złożył propozycję ugodowego zakończenia sporu poprzez zapłatę powodowi kwoty 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 309 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonej odzieży w terminie 14 dni od dnia zawarcia ugody, połowę opłaty od pozwu oraz 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie dnia 9 maja 2017 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa pozew wraz ze zrzeczeniem roszczenia w zakresie kwoty 150 zł tytułem roszczenia o odszkodowanie stanowiące równowartość 150 zł tytułem odszkodowania za kaski.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 sierpnia 2013 roku w G. na prostym odcinku ulicy (...) (ok. 232 m za skrzyżowaniem ulicy (...) z ulicą (...)) doszło do wypadku drogowego. Wypadek polegał na zderzeniu się skutera (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanego przez powoda z samochodem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez S. M.. Powód, mając lewy pas jezdny wolny przystąpił do manewru wyprzedzania kolumny samochodów znajdujących się na prawym pasie. Minął kilka pojazdów, w jednym będącym przed nim samochodzie zauważył włączony lewy kierunkowskaz. Gdy powód znalazł się na wysokości tytułu pojazdu mającego włączony kierunkowskaz, samochód ten wykonał skręt w lewo. Powód podjął próbę hamowania, jednakże mimo to uderzył przednim kołem w pojazd marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/dowód: okoliczność bezsporna, nadto przesłuchanie powoda k. 51-52, opinia biegłego sądowego M. B. k.75-81, karty akt sprawy III K 1352/13/

W chwili wypadku powód miał 0,84 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w pierwszym pomiarze oraz 0,79 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w drugim pomiarze.

/dowód: okoliczność bezsporna, nadto: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.8-9, przesłuchanie powoda k. 51-52, karty akt III K 1352/13/

W wyniku zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2013 roku powód doznał urazu złamania wieloodłamowe przezkrętarzowe kości udowej prawej z przemieszczeniem oraz złamania wieloodłamowe końca dalszego obojczyka lewego oraz urazy nerwów obejmujące liczne okolice ciała. W wyniku doznanych urazów powód został operowany dnia 8 sierpnia 2013 roku oraz w dniu 19 sierpnia 2013 roku. Dnia 22 sierpnia 2013 roku powód został wypisany ze szpitala z zakazem obciążania operowanej kończyny dolnej – chodzenie w asekuracji kul do czasu uzyskania zrostu, utrzymaniem unieruchomienia kończyny górnej prawej oraz zaleceniem kontroli ambulatoryjnej. Po opuszczeniu szpitala powód przez trzy miesiące wymagała pomocy osób trzecich przy czynnościach życia codziennego, takich jak kompanie czy gotowanie. Pomocy powodowi udzielała matka oraz przyjaciółka.

/dowód: okoliczność bezsporna, nadto: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.8-9, przesłuchanie powoda k. 51-52/

Na skutek przedmiotowego zdarzenia uszkodzeniu uległy ubranie powoda oraz telefon komórkowy.

/dowód: okoliczność bezsporna, nadto przesłuchanie powoda k. 51-52/

Aktualnie stan powoda w aspekcie oceny narządu ruchu jest co najmniej dobry. Oba złamania zostały zaopatrzone operacyjnie, zgodnie z zasadami sztuki medycznej i wygoiły się bez istotnych zaburzeń czynnościowych i bez deformacji. Powód porusza się sprawnie, samodzielnie, a ograniczenia ruchomości kończyn są śladowe. Rokowanie co do stanu zdrowia powoda na przyszłość, w wyłącznym związku przyczynowym z obrażeniami powstałymi w wyniku wypadku jest dobre. Wcześniej podjęta autorehabilitacja powoda umożliwiła mu praktycznie odzyskanie pełnej sprawności ruchowej. Ogółem powypadkowy uszczerbek powoda na zdrowiu wynosi 15%, gdzie złamanie trzonu lewego obojczyka wynosi 5 % uszczerbku, natomiast złamanie prawego uda w stawie biodrowym – 10%.

/dowód: opinia biegłego sądowego ortopedy – traumatologa k. 172-176/

Na skutek zdarzenia u powoda, bezpośrednio po nim u powoda wystąpiło zaburzenie adaptacyjne, poprzez przemijającego łagodnego stanu depresyjnego trwającego przez okres około miesiąca, który ustał. Obecnie brak jest u powoda w obrębie funkcjonowania psychicznego klinicznych następstw jakichkolwiek zaburzeń natury emocjonalnej będących konsekwencją przedmiotowego zdarzenia. Rokowania w obrębie zdrowia psychicznego powoda na przyszłość są korzystne. /dowód: opinia biegłego sądowego psychologa k. 117-120/

Kierujący pojazdem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wykonując manewr zmiany kierunku ruchu, zajeżdżał drogę wyprzedzającemu go powodowi, nie udzielając mu pierwszeństwa przejazdu. Powód pomimo sygnalizowania przez pojazd C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zamiaru skrętu w lewo, podjął manewr jego wyprzedzania i nie upewnił się należyście jakiego typu manewry wykonuje samochód. Obydwaj uczestnicy zdarzenia naruszyli przepisy ruchu drogowego i obydwaj mieli możliwość uniknięcia wypadku, w konsekwencji czego w jednakowym stopniu – po 50% przyczynili się do jego powstania. /dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej k. 75-81/

Powyższy stan faktyczny częściowo miał charakter bezsporny. Swoje ustalenia Sąd oparł na złożonej przez powoda dokumentacji medycznej, która nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Jako wiarygodne ocenił również Sąd zeznania powoda, uznając, że posiada on najlepszą wiedzę dotyczącą okoliczności zdarzenia, jego następstw w postaci odczuwanych niedogodności. Sąd przydał również moc dowodową sporządzonym w sprawie opiniom biegłych ortopedy traumatologa, psychologa oraz biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej. Złożone opinie Sąd uznał za spójne i rzetelne, a wnioski z nich płynące za logiczne. Sąd miał na uwadze również fakt, że przedmiotowe opinie w sprawie zostały sporządzone przez podmioty niezainteresowane rozstrzygnięciem postępowania i oparte na ich specjalistycznej wiedzy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części zasadzonej w punkcie 1 wyroku. Na gruncie niniejszej sprawy pozwany nie kwestionował istoty odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 4 sierpnia 2013 roku. Sporna była kwestia wysokości żądanego przez powoda zadośćuczynienia za skutki przedmiotowego zdarzenia. Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast art. 445 § 1 k.c. stanowi, iż w wypadku takim Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W przypadku, gdy sprawca szkody (krzywdy) jest ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej, roszczenie o naprawienie szkody można skierować, według wyboru osoby uprawnionej – do ubezpieczonego lub do ubezpieczyciela. Każdy z nich ma obowiązek zaspokoić roszczenie odszkodowawcze, z innych jednak tytułów prawnych. Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada bowiem na ubezpieczyciela obowiązek naprawienia szkody w razie nastąpienia określonego w umowie wypadku. Ubezpieczyciel staje się zatem zobowiązanym wobec poszkodowanego z racji umowy wiążącej go z ubezpieczonym. Przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) jest stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń obejmuje wyłącznie świadczenie, do spełnienia którego byłby w konkretnym przypadku zobowiązany sprawca. Jak wskazano powyżej poza sporem pozostawała odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2013 roku, w konsekwencji czego w ocenie Sądu kwestia odpowiedzialności pozwanego nie wymaga szerszego omówienia. Kwestią, która należy poddać pod omówienie Sądu jest wysokość dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za krzywdę i ból doznany na skutek wypadku oraz za zniszczone w zdarzeniu przedmioty materialne będące własnością powoda jak ubrania oraz telefon komórkowy.

Przepisy kodeksu cywilnego nie formułują wprost kryteriów w oparciu o które należałoby ustalić wysokość należnego zadośćuczynienia. Na podstawie art. 448 k.c. kompensowana jest bowiem krzywda, a więc szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego, polegająca na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach pokrzywdzonego. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku wyrządzenia krzywdy naruszeniem dobra osobistego. Fakultatywny charakter zadośćuczynienia za krzywdę („sąd może także przyznać”) nie oznacza dowolności organu stosującego prawo co do możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji (por. wyrok SN z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/05, OSNP 2007, nr 7–8, poz. 101 i wyrok SN z dnia 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, Prok. i Pr. 2006, nr 6, s. 11). Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1980 r., IV CR 283/80, OSN 1981, nr 5, poz. 81; wyrok SN z dnia 9 stycznia 1978 r., IV CR 510/77, OSN 1978, nr 11, poz. 210).

Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności. W judykaturze i doktrynie dość powszechnie przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny charakter ochrony majątkowej udzielanej pokrzywdzonemu i niedopuszczalność przypisywania jej funkcji represyjnych. Kompensata majątkowa ma na celu przezwyciężenie przykrych doznań. Służyć temu ma nie tylko udzielenie pokrzywdzonemu należnej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, lecz także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego lub wesprze realizację wskazanego przez niego celu społecznego (por. uchwała SN (Pełna Izba Cywilna) z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSN 1974, nr 9, poz. 145; wyrok SN z dnia 22 maja 1990 r., II CR 225/90, LEX nr 9030; wyrok SN z dnia 11 lipca 2000 r., II CKN 1119/98, LEX nr 50884; wyrok SN z dnia 18 listopada 2004 r., I CK 219/04, LEX nr 146356;- Tak Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Adam Olejniczak, uwagi do art. 445 i 448 k.c., Lex 2014). W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał także, iż okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny (np. sytuacja rodzinna – osoba samotna, jedno dziecko, rodzina wielodzietna, czy wiek pokrzywdzonego – młody, dojrzały, starszy; por. wyrok SN z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04,

LEX nr 177203; wyrok SN z dnia 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, LEX nr 7980). Podobnie SN w wyroku z dnia 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203 wskazał, iż wpływ na odczuwanie dyskomfortu, zwłaszcza związanego z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, może mieć sytuacja majątkowa pokrzywdzonego (np. warunki mieszkaniowe, dochody z pracy lub kapitału), wyznaczając poziom wydatków konsumpcyjnych, mogących zrównoważyć mu doznane cierpienia.

Przenosząc powyższe rozważania prawne na grunt omawianej sprawy wskazać należy, iż w ocenie Sądu przyznane powodowi zadośćuczynienie w postępowaniu likwidacyjnym jest zbyt niskie i nie spełnia sojej funkcji kompensacyjnej. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011r., I PK 145/10, LEX nr 794777: "określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu meriti i w tym zakresie dysponuje on swobodą decyzyjną. Nie oznacza to jednak dowolności w określaniu należnego zadośćuczynienia a przyznanie go przez sąd w wysokości nieodpowiedniej do wszystkich okoliczności stanowiących podstawę jego ustalenia (zbyt wysokiej lub zbyt niskiej) narusza art. 445 § 1 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718 oraz z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz stopnia intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową itp. (por. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145 oraz wyrok z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40.

Celem ustalenia należnej powodowi kwoty zadośćuczynienia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego J. S., specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii celem ustalenia stanu zdrowia i skutek następstw urazów doznanych w zdarzeniu z dnia 4 sierpnia 2013 roku. Sąd miał na uwadze, iż biegły stwierdził u powoda 15% uszczerbek na zdrowiu, który stanowi sumę 5% uszczerbku na zdrowiu w skutek złamanie trzonu lewego obojczyka oraz 10% uszczerbku na zdrowiu na skutek złamania prawego uda w stawie biodrowym. Jednakowo Sąd miał na uwadze, że zgodnie z opinią biegłego w wyniku leczenia stan zdrowia i sprawność powoda zbliżone są do tego z przed wypadku, a cierpienia powoda były wypadkową dolegliwości bólowych orz przymusowego przebywania na wyciągu szkieletowym i koniecznością kilkunastodniowego, całodobowego pobytu łóżkowego. Po zakończeniu leczenia szpitalnego dolegliwości bólowe i cierpienia powoda znacząco zmalały, przechodząc w stan przewlekły jednakże umiarkowany. Powód początkowo nie mógł poruszać się samodzielnie – a o kulach co przy urazie obojczyka sprawiało mu trudności. Obecnie, dolegliwości zgłaszane przez powoda na potrzeby niniejszego postępowania nie znajdują odbicia w badaniu klinicznym ani w dokumentacji medycznej. Sąd jednocześnie rozważył także ustalenia poczynione przez biegłego sądowego z zakresu psychologii A. J., z których wynika, że u powoda nie występują zaburzenia w obrębie funkcjonowania psychicznego będące następstwem przedmiotowego zdarzenia. Biegłą w swej opinii wprost wskazała, że cierpienie i ból psychiczny powoda doskwierał mu bezpośrednio po zdarzeniu, co miało związek z urazami o bólem fizycznym. Obecnie brak jest w obrębie funkcjonowania psychicznego powoda klinicznych następstw jakichkolwiek zaburzeń natury emocjonalnej będących konsekwencją wypadku. Jednocześnie w ocenie Sądu przy ustalaniu należnej powodowi kwoty zadośćuczynienia nie sposób pominąć faktu, iż powód jako uczestnik zdarzenia drogowego z dnia 4 sierpnia 2013 roku, prowadził pojazd będąc pod wpływem alkoholu – co stanowiło okoliczność bezsporną na gruncie niniejszej sprawy, a dodatkowo zostało wprost przyznane przez powoda w trakcie przesłuchania na rozprawie dnia 30 maja 2014 roku. Nie sposób również pominąć, iż powód wykonując manewr wyprzedzania kolumny pojazdów nie zachował należytej ostrożności. Kierujący pojazdem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) sygnalizował chęć wykonania manewru zawracania. W świetle powołanych okoliczności Sąd przyjął za własne ustalenia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej M. B., w zakresie, iż powód w stopniu 50% przyczynił się do zajścia przedmiotowego wypadku z dnia 4 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011r., I PK 145/10, LEX nr 794777: "określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne

uprawnienie sądu meriti i w tym zakresie dysponuje on swobodą decyzyjną. Nie oznacza to jednak dowolności w określaniu należącego zadośćuczynienia a przyznanie go przez sąd w wysokości nieodpowiedniej do wszystkich okoliczności stanowiących podstawę jego ustalenia (zbyt wysokiej lub zbyt niskiej) narusza art. 445 § 1 k.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, LEX nr 484718 oraz z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz stopnia intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową itp. (por. uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz. 145 oraz wyrok z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd stanął na stanowisku, że adekwatnym do stopnia odczuwanej krzywdy w tym rozmiarów bólu fizycznego i cierpień psychicznych jakich doznał powód w wyniku wypadku z dnia 04 sierpnia 2013r jest zadośćuczynienie w kwocie 36.000,00 zł . Jednakże, z uwagi na przyczynienie się powoda do powstania przedmiotowego zdarzenia w stopniu 50 %, Sąd należne powodowi zadośćuczynienie obniżył stosunkowo do ponoszonej przez powoda odpowiedzialności. Wobec faktu ,że pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił już zadośćuczynienia powodowi w kwocie 6.000,00 zł dodatkowo należy zasądzić brakującą część zadośćuczynienia w kwocie 12 000 zł (36.000,00 :2 =18.000,00 , 18.000,00 i 6.000,00 =12.000,00zł) .

Powód domagała się również zwrotu z tytułu uszkodzonych w skutek wypadku ubrań oraz telefonu komórkowego. Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda w tym zakresie, zasądzając na rzecz powoda kwotę 129,50 zł. Powód domagała się zasądzenia kwoty w wysokości 409,00 zł, jednak i tu nie sposób było pominąć, iż powód w 50% przyczynił się do powstania zdarzenia a tym samym szkody w mieniu . Sąd po uwzględnieniu cofnięcia pozwu odnośnie 150,00 zł tytułem odszkodowania za zniszczony kask dokonane przez powoda na rozprawie w dniu 09 maja 2017r , które to cofnięcie połączone zostało z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie zasądził więc kwotę 129,50 zł z proporcjonalnie należną powodowi. (409,00 – 150,00=259,00 ,259,00:2 =129,50zł) Powództwo ponad zasądzoną kwotę zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd oddalił jako nienależną .

Jako, że powództwo w zakresie kwoty 150 zł tytułem roszczenia o odszkodowanie za uszkodzone kaski zostało cofnięte wraz ze zrzeczeniem się roszczenia na rozprawie dnia 9 maja 2017 roku. Okoliczności sprawy nie wykazywały, aby cofnięcie pozwu w tym zakresie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, albo zmierzało do obejścia prawa. Z tego powodu było dopuszczalne i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w części objętej cofnięciem pozwu, o czym orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia 3 stycznia 2014 roku, zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach zapadło w oparciu o normę art. 100 k.p.c., który stanowi, iż w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie rozpoznaniu podlegały roszczenia pieniężne powoda obejmujące zadośćuczynienie. Sąd uwzględnił roszczenie powoda do kwoty 12 129,50 zł, co oznacza, iż powód wygrał sprawę w 49,69 %. Powód zwolniony był od ponoszenia kosztów sądowych w całości wobec czego nie poniósł kosztów związanych z wpisem sądowym, poniósł koszty wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2 400 zł, opłaty od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwany natomiast poniósł koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2400 zł, opłaty od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz kwotę 500 zł oraz 1 470,48 zł tytułem dwóch zaliczek na opinię biegłego. Uwzględniając procentowy wynik sporu, Sąd w punkcie 2 sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 014,79 zł tytułem kosztów procesu. W punkcie piątym i szóstym wyroku, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 614,79 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz części wynagrodzenia biegłego od uiszczenia, której był zwolniony oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz

Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 607,21 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu oraz części wynagrodzenia biegłego od uiszczenia, której powód był zwolniony.

SSR Grzegorz Korfanty